

Posamezna številka 6 vinarjev.

„DAN“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v ponedeljkih pa ob 3. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1'20, z dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20'—, polletno K 10'—, četrtletno K 5'—, mesečno K 1'70. — Za inozemstvo celoletno K 80'—, — Naročnina se pošilja upravništvu. — Telefon številka 118.

DAN

NEODVISEN POLITICEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravništvo: Učiteljska Tiskarna, Frančiškanska ulica št. 6. — Popisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, okopisi se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po: pust. — Za odgovor je priložiti znamko. — Telefon številka 118.

Jugoslovanski interesi na Balkanu.

Na novo vojno na Balkanu se gleda z različnih stališč: s stališča splošne evropske politike, s stališča nemških in s stališča slovenskih interesov. Trojni sporazum (Rusija, Francija in Anglija) ne more biti vesel, da se je razdrla balkanska zveza, ki bi — ako bi ostala skupaj — njega ojačila, trozvezo pa že eo ipso oslabil. Nemci so, nasprotno, veseli, da je prišlo do vojne, ker vidijo v tem slabljenje Slovanstva.

Najmanj zadovoljni pa morejo biti radipropasti balkanske zveze Slovanov, ki ne morejo hladnokrvno gledati onega medsebojnega uničevanja Srbov in Bolgarov, ali velik del slovenske javnosti se vendar ne zaveda svoje prave dolžnosti v tem sporu in greši dvojno: en del s tem, da se je vdal preveliki sentimentalnosti in jokavosti, drugi del pa s tem, da se je postavil — v interesu Slovanstva! — na stran Bolgarov in jim s tem dajal poguma za njihovo očitno protislovansko politiko. Naša, slovenska javnost te druge napake ni storila in tudi sentimentalna, jokava ni ravno preveč, ali jasneja in odločnejša stališča večina naših listov ni zavzela, četudi bi bilo zelo potrebno pogumno pogledati resnici v obraz, zavzeti jasno stališče in ga potem tudi braniti, kakor se le tudi ves naš narod instinktivno postavil na stran Srbije, ker je prepričan, da je ona predstavljateljica slovenske stvari na Balkanu, da ona ni izzyala boja, da ji je on bil vsiljen in da ona vodi ta boj ne samo v interesu svojega obstanka, temveč tudi v interesu slovenske stvari na Balkanu.

Nihče ne bo tega tajil, da bi bilo za Slovanstvo boljše, ako bi se balkanska zveza vzdržala v svoji prvotni strukturi, ali ravnotako ne more in ne sme biti razumnega človeka, ki bi trdil, da je v slovenskem interesu, da Bolgarska v sporazumu in s pomočjo vekovnih sovražnikov Slovanstva uniči Srbijo, ki je vedno visoko dvigala ne samo Srbsko temveč tudi slovensko zastavo. Ko se je v Srbiji našla dinastija, četudi domača (Obrenoviči), ki je vodila tujo politiko, je srbski narod to nekaj časa trpel, upiral se in zopet trpel, končno je pa vendar zmagal in žalostno je končal poslednji Obrenovič.

In Bolgarska je hotela to in tako Srbijo uničiti, za to, ker se ni brigala za slovenske, temveč samo za svoje interese in za to, ker so tako želeli sovražniki Slovanstva. Bolgarski državniki so takoj, ko so dunajski pritisk velike sile sklenile, da Srbija mora zapustiti Albanijo, začeli izražati svoje simpatije — ali ne Srbom, svojim zaveznikom, ki

so prelivali pred Drinopoljem kri za Bolgarsko, temveč zakletim sovražnikom Srbov, Arnavtom. Bolgarska se je hotela zagoditi med Srbijo in Grško, ona je hotela mejiti na Albanijo, da bi z njeno pomočjo ložje držala v šahu Srbijo in jo potiskala v naročje Dunaja, kateremu naj bi bila Srbija izročena na milost in nemilost! S kratka, da je Bolgarska dosegla vse ono, kar je hotela, bi se Srbija po zmagoviti vojni s Turčijo nahajala v slabšem položaju kot se je nahajala pred vojno, ona bi bila — izgubljena!

In to naj bi bilo mnenju pretiranih bolgarofilov med Slovanov — slovensko! Neslovansko pa naj bi bilo od strani Srbije, ker je rajše sprejela novo vojno, kakor da bi sama sebi podpisala smrtno obsodbo in tudi — slovenski politiki na Balkanu, ker Bolgarska, ki bi svoje cilje dosegla s pomočjo sovražnikov Slovanstva, gotovo ne bi nikdar vodila slovenske politike?

In sedaj se ti sentimentalni Slovanov zgražajo, ker se je Srbija zvezala z neslovansko Grško in sprejela celo pomoč Rumunije, četudi ji ta pomoč pravzaprav niti potrebna ni bila, ker je Bolgarska bila prej poražena, kot so rumunski voji prešli Donavo. Sicer je pa Rumunija v svojih zahtevah zelo zmerna in ne zahteva več kot ono, kar je že zdavnaj zahtevala, namreč strategično mejo proti Bolgarski, v katero svrhu ji bo Bolgarska morala odstopiti par kvadratnih kilometrov ozemlja, t. j. črto Tutrakan-Dobrič-Balčik. Med Srbijo in Grško pa obstoja pogodba o razdelitvi ozemlja in po tej pogodbi Bolgarska ne bo ravno preveč izgubila in Bolgarska bo še vedno imela v svojih mejah več Grkov, kot Grška Slovanov, ker dobi pa tudi Srbija večje število Grkov, bodo imeli Slovanov v svojih mejah veliko večje število Grkov kot Grki Slovanov.

Ni prijetno odrezati ranjencu nogo, ali ako se mu da samo na ta način rešiti življenje, zdravnik ne bo čisto nič pomišljeval, temveč bo rezal mirno in hladno. Bolgarska je del Jugoslovanstva in ta del je bil tako bolan, da bi ta bolezen spravila v največjo nevarnost ves slovenski lug. Operacija je bila nujno potrebna in Srbi so jo na bregovih Bregalnice tudi izvršili — v velikem interesu svojem, v v interesu Bolgarske same, največ pa v interesu Jugoslovanstva, ki ni moglo trpeti nevarno bolnega dela na svojem telesu.

Vsaka sentimentalnost je tukaj odveč, posebno pri Jugoslovanih. Severni Slovan na Balkanu niso tako direktno zainteresirani in zato so lahko sentimentalni, mi pa moramo gledati na operacijo, izvršeno na bregovih Bregalnice, samo kot na potrebno zlo, pri tem pa moramo biti veseli, da ima Jugoslovanstvo tako dobrega čuvaja, kot je Srbija.

Po tej operaciji Bolgarska najbrže ozdravi, Grki in Rumuni so pa Jugoslovonom kot zavezniki zelo potrebni in napačno bi bilo napadati naravne zaveznike.

Fiasko.

Zgornji Kras, 22. julija 1913.

Fiasko, ki pomeni vsiljivo umazanijo novostrojarske smrti, ker jim je nedeljska ožja volitev odrezala glavo od trupla. Neuspeh, katerega je pritrjala »Božja pomoč« tako daleč, da je večna roka hudo udarila mlado strujo po obrazu, bode zapisan s pogubonosnimi črkami v zgodovini poraženih razkolnikov.

Novostrojari, ki so kazali svojo perfidno antipatijo napram vsemu, kar ni bilo v njihov rog, so danes na tleh. Izmišljene laži o neodvisnem kandidatu Kovaču, županu v Ajdovščini niso pomagale do zmage njihovega »za obči blagor skrbčemu« dr. Breclju, tudi vino ni pomagalo, s katerim so napojali zaupne in brezbarvne duše, ki so na prodaj vsakega, kateremu rožlja v žepu denar. Stebri ležijo na tleh, starostniki pa se smejejo v pest njihovega neosnovanemu fanatizmu. No, mladostrojari, ali je danes padla vera in križ?

Križ, katerega so skrunili v svoji slepi nevednosti, mladi kaplani, in ga dvigali po trikrat visoko kvišku ter klicali pri tem na pomoč svetega Duha, ki naj razsvetli um in utrdi značajnost mož, ki se borijo za sveto vero.

Zmagala je neodvisnost volitev, ki niso, ne poznajo in ne bodo poznali podkupljivosti. Agitacija študentov, ki so se več tednov potili po gorah za blagore, katere jim je obetala mladostrojarska podkupljena hinvščina, ni rodila sadu.

Tudi šol je novostrojarski dru-

Uspehi dunajske politike.

Nihče se preveč ne čudi, da se Berchtold tako trudi.

Vedno huje, vedno huje se Bolgarska napihuje.

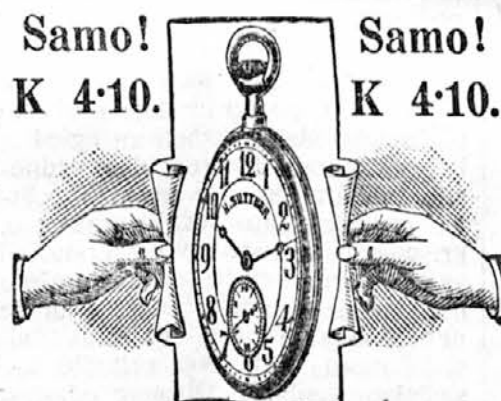
Srb lunaško se odloči strah bolgarski se razpoči.

Kdor se previsoko nosi — zmagan odpuščanja prosil.

hali preveč. Papir, na katerega se tiska vse, ker ne more protestirati, je zadnji čas »poročal«, naj se podere nekaj šol v tolminskem okraju. Lepi nasveti, kajne? In zaslepljeni farji so v imenu odborov partij, ki nikoli niso bile in ne bodo stranke, agitirali za škofu podrejenega moža, ki bi z

vehemenco ubijal duše našim ljudem. Proč z izobrazbo! Kmet naj orje, seje in žanje; um njegov pa bo demo vodil mi! Tako pravijo ti ljudje. Preveč je namreč, če hodi otrok v šolo od sedmega do štirinajstega leta; nauči naj se nekaj kmetijstva in dovolj! Črk ni treba, da pozna

H. Suttner, Ljubljana Mestni trg 25.

Samo! K 4-10.

Samo! K 4-10.

Št. 410 Nikel ank. Rosk. jako
:: dobro idoča samo K 4-10. ::

Najbogatejša zaloga vseh vrst ur kakor tudi največja izbira zlatnine in srebrnine po jako nizkih cenah.

Zahtevajte cenik, kateri se razpošilja zastoj in poštne prosto.

Lastna prot. tovarna ur v Švici.

:: Tovarniška znamka „IKO“. ::

Zastopstvo tovarne ur „ZENITH“.

LISTEK

PAVEL BERTNE:

Otrok ljubezni.

(Dalje.)

A Teodor je nastavlil roke pred usta:

»Dajte no, gospod Florestan, povejte... saj vi tankaj morate vedeti... Ali bo danes ali jutri? Proketo je težko čakati... Ali proglasijo odstavljenje cesarja ali ne?«

Stari režiser je slišal naraščajoči hrup med svojimi tovariši; vedel je, kakor vsi drugi, da so pravkar prekinili sejo parlamenta, da se posvetujejo o glasovanju, čigar rezultat je bil znan že naprej...

»Da, da!« je kričnil mahaje s kodrastimi lasmi.

»Vrlo!« je kričnil Teodor. »Odstavljenje je proglašeno. Tovariši tam na oni strani pravijo, da... Naprej!...«

Kakor da je udrila nevzdržljiva reka!... Mestna straža je izginila med valovjem ljudstva s konji vred. Tovariši pri ogradi so molili roke nasproti, natikali čepice na bajonete in mahali napadalcem... Ograje so jim bili odprli že sami... Ljudstvo je planilo na dvorišče, po stopnicah, po hodnikih, na galerije... Teodor je bil vedno na čelu s svojo veliko zastavo.

Sklonil se je s tribune in zavil hotel svojo trobojnico nad zbornico, kričaje glasneje od vseh drugih:

»Živela republika!«

Nato je izginil brez sledu, kakor da je že opravlil svoj posel in ga več ne potrebujejo.

Zbornica je bila napol prazna — seja je bila prekinjena. V dvorani je bilo samo nekaj poslancev, med njimi Gambeta, ki je bil prihitel, zaslišavši hrup, in zaklical ljudstvu s svojim mogočnim glasom:

»Zaupajte svojim poslancom... Odstavljenje bo proglašeno... Čakajte v miru... Nudite prizor, vreden velikega naroda — združite s svobodo tudi red!«

Baš zdaj — ura je bila ravno tri — pa je poplavila nova množica oborožencev ne več galerij, nego dvorano samo.

Tudi na čelu teh je hitel prejšnji — Teodor.

To je bil zdaj hudournik, ki ga ne ustavi več nobena moč.

Predsednik Sneider je pobegnil s tribune, ki je dotlej ni bil zapustil, in kričnil ves blede:

»Seja je prekinjena...«

A že je planil k njegovemu predsedniškemu sedežu Teodor — mobilni gardist, na katerem so počivali zdaj pogledi vseh... Njegov obraz je bil divji in hudomušen hkrati; z eno roko je vihnil zastavo, z drugo predsedniški zvonec... Kričal ni več — saj je bil kričal že preveč ta dan — samo hropel je še:

»Odstavljenje!... Republiko nam dajte!...«

To ni moglo trajati dalje! Gambeta je obvladal ljudski hrup s svojim stentorskim glasom:

»Republiko?... Dobro, pa jo poldimo proglasiti, državljani!«

In rinec se skozi množico, ki jo je vlekle sila njegove osebnosti za seboj, ji je pokazal s svojo neizmereno gesto Mestni Dom, kjer je imelo odobravanje novega vladarja, odobravanje naroda, takoj nato zapečatiti revolucijo četrtega septembra.

Olimpija in njena nečakinja sta čakali že od jutra v tesnobnem trepetanju.

Najčudnejše novice so sledile druga drugi, toda vedno so jih prinášali ljudje, ki so odhajali na pozorišče dogodkov — nikdar takšni, ki bi se bili vrnili z njega.

Šele ob štirih je zaoralo po Strashurškem bulvarju kakor orkan. Bližala se je veličastna manifestacija.

Korakalo je na tisoče in tisoče ljudi, ne več v bojnem redu, marveč držečih se izpodrokov... Puške so jim počivale na ramah, ovenčane z listjem in cvetjem...

In kakor grom je oril nad tem ljudskim morjem klic svobode:

»Živela republika!«

Dočim sta zrla ženski trepetaje na ta zmagovajni marš, se je izločil iz izprevoda mož v vojaški obleki...

Tudi on je imel cvetje na puški in čepico porinjeno nazaj na kodrate lase; plamen mu je gorel v starih, otroško nedolžnih očeh.

»Ah, gospa Olimpija!« je vzkliknil. »Ah, gospa Marta!... To je bilo posla današnji dan!...«

Ves prevzet od slave jima je začel pripovedovati stari režiser, kako sta s Teodorjem postavila republiko na razvalinah cesarstva.

»Kako!« je vzkliknila Olimpija, prestrašena in žijoča od občudovanja.

»On... Teodor je storil to?«

»Da, on je odgovoril prvi moji vabeči, revolucionarni gesti... gest, s katero bi bil tvegati življenje, da nismo ostali zmagovalci.«

»Pa zastavo je imel?«

»Da, gospa Olimpija.«

»In na tribuno je skočil, ta divjaček?«

»Na tribuno! Sedel je v naslanjač gospoda Sneiderja in vzel predsedniški zvonec... jaz pa sem ga branil s to svojo puško... Le pogledajte jo, gospa Olimpija: ta puška je poglala mameluke v beg...«

»Mari ste streljali nanje?«

»Streljal nisem ravno. A jurišal sem, z bajonetom... Bili smo junaki, gospa Olimpija... in te cvetje so nam metale ženske na naši poti...«

V njegovem navdušenju ga je prekinil gospod Burginjon, ki je vdrl kakor burja.

»Ah, vi ste tu, Florestan...«

»Da, gospodar, in kakor vidite, ovenčan s slavo.«

»V uho me pišete s tisto slavo Mene briga samo dobiček nocojšnje ga večera.«

»Torej se predstava vendarle vrši!...«

»To se razume, vi stari angel nedolžnosti! Takoj mi napravite drug plakat: Predstava se vrši v proslavo narodnega osvobodjenja. Da, narodnega osvobodjenja, to pojde kakor olje.«

»Dobro, gospod ravnatelj, dobro; že grem.«

»Počakajte vendar...«

»Še kaj?«

»To se razume, sinko dragi. Dodajte: Senačni prvi nastop... čigav neki... Kakšno ime naj izberem?«

»Kaj imate?... Moškega ali ženske?...«

»Žensko, kaj pa drugega! Prave zvezde so vedno ženske.«

»Mari nima sama imena?«

»Bo že tako, ker ga iščem: Burginjon se je navdušil. To je najdba, stari, ki mi jo je pravkar naklonilo nebo... Velika, temnolasa punica z očmi same žerjavice... ustnice rdeče kakor kri... in glas... Ne, saj boste kmalu slišali sami!...«

»Pa kje ste jo našli?«

»Tam notri v Belvilskem predmestju, kjer sem bil pravkar — za dal tan, v neki beznici... Kakih dvajset gostov je sedelo notri, in vsi so noreli nad njeno pesmijo...«

(Dalje.)

pisave ne rabi! Ob času volitev pa bodo prišli novostrojari, jim pomagali kidati gnoj, grabiti seno in žeti pšenico; iz pšenice se speče bel hleb kruha za njihove kandidate, seno bodo žrli konji, ki jih bodo vozili v svrhu agitacije od sela do sela, gnoj pa bodo položili kmetu na mizo in se smejali njegovi zaslepljenosti. Po učni tečaj bodo nasvetovali, kako naj se rjuje proti učiteljem in kako naj se jih meče iz vasi, če slučajno zabredejo vanjo. Polno takih in enakih lastnosti bi lahko povedali, lastnosti božjih, ki dičijo vsiljivce v deželni zbor in na krmilo politike. Ali — politika! Vera in križ, pa še vino povrh, vse skupaj ni pomagalo nič. Padli so mladostrojari ob prvem kamnu, ki je bil na poti, kaj bo šele pred zidovi in trdnjavami, katere so hoteli naskočiti?!

Neodvisni volilci so pokazali, da se jim studi podpihovanje, hinavščina in licemerstvo; zlomljena je šiba, s katero so hoteli tepsti deželo palica je zgorela in ž njo je žalostno končal klerikalni kranjski recept.

Slovinci dne 10. avgusta vsi na izlet „Slov. sokolske zveze“ povodom proslave 25-letnice novomeškega „Sokola“ v Novomestu!

Slovenska zemlja.

Iz Šmarje.

V »Slovincu« smo čitali, da je za volitve vse dobro pripravljeno. Gospodje v farovžu že vedo, kakšne so te priprave. Saj so bili zadnje dni naši gospodje noč in dan na nogah, da so pripravili žene in može za tretje volitve. Ker so zaradi sleparij pri prvi volitvi stali odlični šmarški prvoborceviki, kaplan, organist, Skubic i. dr. pred sodiščem, so bili zdaj malo bolj previdni v svojih pripravah (pri prvi volitvi je namreč kaplan imel v kaplaniji kar celo pisarno za ponarejanje pooblastil.) — Že to, da moramo v Šmarji trikrat voliti, dokazuje, da so pri nas take razmere, kakor nikjer drugod, to pa zato, ker se vsak kaplan, ki od kod pride, čuti poklicanega, da Šmarce komandira. Na ta način se zanese med mirne ljudi preprij in v svoji nevedosti se dajo ljudje zapeljati do nepravilnih dejanj, kar se je že dvakrat zgodilo. Klerikalci že čutijo, da to pot ne bodo mogli posebno goljufati — zato v »Slovincu« bridko zdihujejo. Zanimivo na je, kar klerikalci počno z vodo. Pišejo, da bo stala poprava celih 3000 kron. To je velika svota. In zakaj jo bo treba plačati? Zato ker bodo morali Šmarci plačevati, delavce namesto Šimnice. Prej je bila namreč navada, da so morali oni, ki so bili v vodovodnem odseku, sami popraviti. (Oz. vsaj z najmanjšimi stroški), ako se je kaj pokvarilo. Sedaj pa so najeli farovski gospodje drugega gerenta iz Ljubljane in njegov prirednik je Šimnica. Da ta dva gospoda ne poldne jarek kopat ali vodo pumpat, je razumljivo. Zato bo treba vse delavce drago plačati — in to po zaslugi farovških komandantov. Komandira lahko vsak — a kdo bo plačal? — Zato bi bilo prav, da se pri volitvah zavzemo pametnejše — zato, da se naredi farovski komandi enkrat konec. Občina potrebuje gospodarskega dela — tega pa ne bo, če se ne napravi konečno red in mir.

Iz Komna.

Dne 14. t. m. so šli naši cerkveni pevci in pevke na božjo pot na Bled in Brezje. Šli so zvečer in vrnili so se tudi v sredo zvečer okrog 11. ure. Lepo je, da se prireja take izlete na božje poti, ker razen molitve in obiskovanja cerkva, vidi človek tudi našo lepo domovino. Pot jih je peljala v najlepši kočček naše zemlje, to je na Bled. Pa čemu pišemo mi prav za prav o tem? Kaj nas briga, če naši klerikalci prirejajo izlete, ali kot oni to imenujejo — božje poti? Popolnoma nič bi nas ne brigalo, ko bi naši gg. nuncji bili v sodbah za vse enaki.

Lansko leto 25. avgusta je bil v Kobaridu izlet sokolskega naraščaja in tja so šli tudi naši otroci. Videli so naše gore in dva gg. učitelja, ki sta jih tudi pomagala voditi in nadzorovati na izletu, sta po izpovedi otrok, celo dolgo pot jim neprestano tolmačila kraje in navade ljudi v gorah — delu slovenske dežele. Seveda dobi vsaki človek plačilo in tako tudi ta dva gg. učitelja sta dobila za njih pouk in skrb, vsak si misli vsaj pohvalo od šolskih oblasti, o ne, dobila sta od c. kr. okrajnega šolskega sveta v Sežani — grajo. Največja zasluga, da sta bila učitelja za njih delo tako poplačana, ima tožitelj, po domače povedano špijon ali denuncijant, ki ju je obtožil na

c. kr. okr. šolskem svetu v Sežani, prestopka najmanj po § 20, proti kateremu naj bi se pregrešila, ker sta vodila sokolski naraščaj, torej samo dečke — en spol — na izlet, ki je trajal en dan. Obtožena sta bila kot zapeljivca vere, demonstranta in bogsigavci kaj še. — Torej tako se sodi nas.

Poglejmo pa sedaj k njim samim. Pod varstvom besede »božja pot« so šla dekleta in fanti po svetu. Ostali so zunaj brez dnevoj — dve noči. Mi jih ne dolžimo ničesar slabega, saj so bili pod skrbnim varstvom in nadzorom znanega našega kaplana Makuca, ali kot se on menda podpisuje »Macuz-a«. Vprašamo pa g. zaščitnika morale v naši vasi, ki je tako skrbel, da se gg. učitelja za njih trud, pouk in skrb nagradi z grajo, kaj misli tudi sedaj napraviti ovadbo? Svetovali bi Vam pritožbo na škofijo, v kateri naj se povdarja, da so bili fantje in dekleta (stare in mlade), kar dve noči zunaj in da to glede krščanskega družva, čigar člani in članice so ravno božjepotniki in — ice, škoduje in zahteva naj, da se oba kaplana in učitelja Ingerl, ki so spremljali te ljudi na božjo pot za njih trud in skrb tudi nagradi z — ukorom, ali pa, da jim škof odtegne njegov blagoslov za nekaj časa. — Več očetov »Sokolskega naraščaja«.

Cerkije pri Krškem.

Dan 20. t. m. je pomemben za našo vas. Dobili smo lepe goste, vrle Sokole, ki so poleteli na našo Ciril-Metodovo slavnost. Ljudje se niso mogli dovolj načuditi lepim vajam, posebno na drugo. Lep spomin bo ostal našim narodnim boriteljem v naši fari in tudi napredna misel se je poživila, kar so pričali nastopi in pozdravi naših mož. G. Fr. Ambrožič, čevljarški mojster v Župeči vasi je naravnost ganljivo razkladal mnogobrojnu občinstvu pomen te lepe prireditve in da je iskati odreditve našemu narodu — y napredni ideji. Mladenič Fr. Marinček po domače Korošec, je navduševal v ognjenih besedah napredne fante, da naj bodo zvesti svojim načelom in da naj se trdno drže skupaj in naj se ne dajo preslepiti zapeljivim klerikalnim besedam. V imenu deklet cerkijanske fare je govorila g. Pepca Tičkova. Že sama lepa njena zunanjost in cvetoča mladost je napravila na množico lep utis, ko je pa začela govoriti, ni se hotelo navdušenje poleči. Čast cerkijanskim dekletom, da niso hotele poslušati zelenega večnega Maticovega študenta in so sledile svojemu srcu ter prepiranju in prišle na slavnost kot sestre k bratom. Po telovadbi in govorih je bila zabava prav prijetna in neprisiljena. Presenetil nas je tudi naš domači cerkijanski zbor deklet in fantov, ki so pod vodstvom gosp. Završnika prav lepo in sigurno zapeli različne skladbe. Klerikalci so se kar penili od jeze. Fajmošter in kaplan se nista cel dan prikazala na svetlo, dični ekslemenatar Tončec, je pa kar poskakoval od jeze. — Nesramnost klerikalcev je nad vse umazana, Z vsi silo so se vrgli na našega ljubljene g. Završnika in mu marsikaj podtikajo, kar pa so seveda same laži. Klerikalcem pravimo, da naj pometajo pred svojim pragom!

Doberniče na Dolenjskem.

Odpri pismo c. kr. poštnemu ravnatelstvu v Trstu.

Nezaslišane in neznosne krivice, sleparije in nerednosti se gode pri c. kr. poštnem uradu v Doberničah na Dolenjskem. Tako omenim mimogrede, da je bil posestnik oziroma posestnica mož Franc Požez iz Gorenjih Selc št. 20 v Ameriki in pošiljal od tam denar svojih ženi domov. Ko je prišel domov, je od svoje žene izvedel, da ona neke vsote, ki jo je nji poslal pred dvema letoma ni prejela. Šel je na pošto ter zahteval tam od poštnih upraviteljice gospe Ivane Kužnik svoj denar z obrestmi vred. Ker je imel s seboj pošto, potrdilo iz Amerike, se ona njegovi zahtevi ni mogla več upirati. Plačala mu je, kolikor je zahteval, hotela pa je dobiti od njega pošto potrdilo, a on je bil toliko pameten, da ji ga ni dal.

Dругih krivic, ki jih je že naredila ta vzorna poštna uradnica tukajšnjemu ljudstvu, tu ne bom navajala. Naj jih poiščemo in preiščemo v to poklicane oblasti, to je njih dolžnost! Popisati hočem le ob kratkem, kako je ona delala z menoj. Tudi mojega moža so neugodne gospodarske razmere odnesle za službo v daljino Ameriko. Dobila sem od začetka več pisem od njega in tudi obljubo, da mi bo za Božič lanskega leta poslal 200 K. Toda obljubljenega denarja le ni bilo in ni bilo od nikoder. Tudi vsa pisma od njega so izostala. Jaz sem bila v velikih skrbih, kaj se je zgodilo z možem, da je tako pozabil name. Hodila sem povprašat na pošto zaradi

denarja, pisala sem možu dvakrat in nato še 10. februarja 1913 priporočeno pismo; ali od moža še vedno nisem dobila nikakega odgovora. Šele ob koncu marca ali v začetku aprila t. l. je dobil moj brat na Selih pri Šumbregu od mojega moža po zagraški pošti pismo, v katerem ga začuden in v velikih skrbih povprašuje po meni in ga lepo prosi, da naj mu takoj sporoči, kaj je z menoj, da mu nič ne pišem in mu ne sporočim, če sem njegov denar dobila ali ne. Ker sem že prej mnogo slišala o nerednostih doberniške pošte, sem takoj sumila, kje tiči moj denar. Šla sem s pogumom na doberniško pošto in zahtevala svoj denar, ki pa sem ga dobila šele v drugič čez teden t. l. 6. aprila t. l. Poštna upraviteljica mi je namreč v prvi reki, da je prišlo le neko vprašanje zame, denarja pa da še nima in naj pridem zopet čez nekaj dni vprašat po denarju. Tako mi je napravila vrh vseh skrb in škode vnovič dve nepotrebnosti poti.

Nato sva se z možem s pomočjo drugih poštinih uradov zmenila natančneje. On mi je pisal tri priporočena pisma, ki jih jaz nisem dobila in bil je zaradi mene že v takih skrbih, da 14 dni že več ni mogel delati. Poslal mi je o poslanih 200 K tudi pošto potrdilo in iz tega je razvidno, da je oddal denar 2. decembra lanskega leta, a prejela sem ga, kakor že omenjeno, še le letos 6. aprila. Pri prejemu tega denarja sem le na izrečno zahtevo dobila odrezek od pošne nakaznice, a ta odrezek nima nikakega pošnega pečata kakor drugi, ampak kažejo vsi znaki na njem, da ga je visoko čislana poštna upraviteljica sama napravila. Ker moj mož tudi mojega priporočene pisma z dne 10. februarja t. l. ni prejel, sem pismo reklamirala in potem zopet zastoj hodila povpraševati na pošto po uspehu svoje reklamacije. Pritoževala in povpraševala sem za svet in pomoč že pri orožništvu in po raznih pisarnah. Ker pa ves ta moj trud ni imel uspeha, sem poslala dne 22. majnika t. l. pritožbo in ovadbo proti poštni upraviteljici c. kr. poštnemu ravnateljstvu v priporočnem pismu. V pritožbi sem zahtevala preiskavo, Ker pa je še sedaj na pošti v Doberničah vse pri starem in se nihče ne zmeni, da bi poravnal od te pošte, ki je zame v sedanjih rokah nerabljiva, meni napravljeno škodo, sem že začela misliti, da je naša zemlja priplaval z našo pošto — upravo v nekdanje — turško ozračje!

Ljudje pravijo, da so zato pri nas mogoče in nedotakljive že toliko let popisane škandalozne pošne razmere, ker je sorodnik naše pošne upraviteljice visok uradnik pri c. kr. poštnem ravnateljstvu v Trstu. Jaz pa takim govoricam še ne verjamem, ker dvomim, da bi mogel kak visoki c. kr. poštni uradnik z visoko plačo tako slabo skrbeti za ugled c. kr. poštinih uradov, da bi z vednostjo podpiral krivice gotovih poštinih uradnikov! Zato sedaj vprašam c. kr. poštno ravnateljstvo v Trstu, ali se mu morda zde tu popisane pošne nerednosti premalo kriče in še nevedne zahtevane preiskave ali se je morda tudi moja pritožba kje slučajno izgubila? Obenem odločno zahtevam, da se že skoro odstranijo sedanje razmere pri c. kr. poštnem uradu v Doberničah in da se mi izplača za izgubljeno pismo z dne 10. februarja t. l. kakor tudi za drugo moje škodo postavno odškodnino, ker drugače bom primorana zakričati še glasneje in moj glas bo šel proti Dunaju! Zaradi varnosti izročam vsa pismena dokazila v tej zadevi uradništvu lista »Dan«, ki bo tako dobro in pošteno, da bo objavilo to mojo pritožbo in le tamkaj bodo ta dokazila na vpogled in uradno uporabo proti potrdilo. — Gorenja Selca, dne 18. julija 1913. — Terezija Trlep, žena posestnika v Gorenjih Selcih št. 8, pošta?

Zagorje ob Savi.

Dne 25. t. m. se bo dele pral zagorski paša v zadevi šolskega premoga pred c. kr. okrajnim sodiščem v Litiji. Značilno je, da si je zbral za glavno pričo razkrinkanega rudniškega hriškača in slovenozreca Čobala. Druge priče stoje pod podplatom paše. Umevno, bratci so se našli tudi na tem polju. Zadeva mu je bila vsaj že 13. svečana t. l. znana. S tožbo je torej čakal celih pet mesecev. Očividno ga je k tožbi prisililo dejstvo, da preiskuje to stvar deželni odbor. Pravi, da ga je vzel le 1 hunt, da je grel vodo za snajenje šole. 1 hunt je 800 kilogramov premoga je normirano za delavca za kuhinjo in gorkoto za približno dva meseca. Mož ima nekam čudno preteklost. Prišel je svojčas kot dacar v Zagorje, Razume se, kak upliv si zamore pridobiti dacar na gostilničarja. Kot agent jim je usiljeval razna vina. Sam prizna, da mu je to več neslo kot vsa služba. Dasi ravno je

taka agentura prepovedana, se je iz samopašnosti izpostavil nevarnosti. Posledica, — letel je iz Zagorja. Toda blaga mama je pomagala, da je nas prišel nazaj osrečevati. Sveda ne kot dacar. Znil se je tako kot poje Bojec v »Rokovnjačih«. Na Lokah je poskusil s ščurkom na Toplici pa z zaljubljenim pismom. Toda to so ga že davno poznali in spregledali. Ker pri devojkah ni šlo, poskusil je v Zagorju pri dragi mami.

Vrag si ga zna, kaka sredstva je uporabljal, da je tako uplivala na rejenko. Ko se je upirala in ni hotela biti poslušna, jo je zapodila med družino.

Kaj ji je vse pel, seveda ni znano. Pisal pa je, da je »dobra mama ena najbolj pametnih, kar je sedaj dam poznati.« Naj torej uboga njeno najsrečnejšo željo. Ko je zamorec službo opravi, je — postal blazen. Naročnikom »Dueva« je znano, kako se je potem ravnalo z najbolj pametno damo v blaznici. Ko je prišel na konja, je pokazal svojo konjsko kopto. Za ceno županskega stola je izdajalsko prodal lastno stranko Čobalu. Seveda, da on ni nikak tercijal ali celo kak »erbschleicher«.

Načelo »svoji k svojim« si razlaga tako, da toči svojim backom, ki pometajo šole, nemško pivo. Kaj se če, saj so ga pili zastoj leta 1908 tudi tisti dragonci, ki so bili potem tako navdušeni gori v beli Ljubljani.

„Otrok Pariza“

ta senzacionalni film v 7 dejanjih, ki se predvaja dve uri, se bo predstavljala štiri dni, od sobote 26. do torka 29. t. m. v „Kino-Idealu“. Najboljši film poletne sezije.

Stajersko.

Maribor. (Kje je napis?) Naše novo poslopje c. kr. okr. glavarstva še do danes nima svojega napisa. Ljudje prihajajo iz dežele v mesto, gredo pred stara poslopja, a ne vedo ne kod ne kam, kajti, če jim že prijaznost tega ali onega označi smer, v kateri je novo poslopje, se vendar ne zgodi nikdar, da bi bilo to v toliko jasni obliki, da bi bila pri prostemu deželanu, ki mesto je površno pozna, orientacija zadostno omogočena. Ti ljudje tavajo potem po celi dolgi cesti, tja do gimnazije in moškega učiteljskega, okoli, gredo mimo novega poslopja, a je vendar le zgreše. Zakaj? Ker ne najde nikjer primernege, zunanjege naslova, ki bi mu povedal, da ima pred seboj iskane urade. Če misli g. pl. Weiß, da nam bo s pridržanjem dvojezičnega naslova delal zopet sitnosti, ali pa, če misli g. okr. glavar, da se bode s takim ravnanjem nad nami znosil, ker smo mu prekrizali namesto samonemških napisov po uradih, se prokleto moti! Kar nam gre, to zahtevamo! Ne iščemo milostnih darov, kot bi si to radi sugerirali razni patent Nemci krog gospoda okr. glavarja in okrog »Marburgerce«. Ne le za mariborske renegate, za 70% čisto slovensko okolico, g. pl. Weiß, imate najprej skrbeti! Šele, kadar ste poskrbeli tej večini davkoplačevalcev ono, kar jim gre in kar poskrbeti bi bila Vaša prokleta dolžnost, ne da bi se Vas k temu šele po časnikih priganjalo, šele takrat pridejo na vrsto oni, po kojih volji se, žal, v lastno Vam škodo vedno ravnate. Za danes Vam v nadaljnjem prizanesemo. Zapomnite si pa, g. okrajni glavar, da se ne pustimo več šikanirati!...

Pragersko. (Predznosti nemških renegatov.) Pred kratkim si je dovolil eden uradnikov — ime na razpolago — ko je zahteval Slovence vozni listek, zopet brezprimerno predznosti, da slovenske imena postaje ni hotel razumeti. Ker se je pa tudi drugače vedel silno arogantno, je zahteval dotični gospod, nek odvetniški kandidat, pritožno knjigo. Ko je uradnik nato pogledal v knjigo in videl podpis, se je, nič manj arogantno kot prej, zopet obrnil do onega gospoda, češ »tudi dobro vem, da znate Vi nemško, meni pa slovenski ni treba čisto nič znati«. Temu seveda ni tako, in mož o tem tudi lahko premišljuje, kajti pritožna knjiga mu je pomagala — stran od blagajne osebnega prometa. — Iz tega se da dvoje spoznati: prvič, povsod po slovenskih postajah zahtevati slovensko. Komur se ne postreže, oni ima pravico, se pritožiti. Drugič s posebnim ozirom na Pragersko — pa zamoremo le pribiti delstvo, da pod g. Gradom nemško-nacionalni petelinčki še bolj razgrajajo, kot pred njegovim prednikom. Iz obojega pa sledi: slovenski potniki, ki posekate postajo Pragersko, pokazite se vedno Slovence. Kdor Vas hoče radi tega nadlegovati, onega javite brez parda. Pritožna knjiga je vsakomur na razpolago, S takim, odločnim nastopom o vsaki priliki, se bo tudi železniško upravo orisililo sčasom do spoznava

nja, da vemo, kaj ima ona od nas in kaj smemo terjati mi od nje!

Pragersko. (Koraža nemških natakarijev.) Prvi natakari tukajšnje železniške restavracije je zelo širokousten človek. Zadnje nedeljo — dne 13. t. m. — je imel ta možček svoje posebne dan. V sladkem pričakovanju onih turnarjev, ki pa jih kar ni hotelo od nikoder biti, je ta možček v navzočnosti več prič dejal, da bo vsacega Slovence, če mu ne bo zvil vrat, vrgel ven na cesto ali pa na šine. Ta možček neverjetnega poguma in pristno nemške korajže, pa si niti enega, niti drugega ni upal storiti. Ko je prišel v noči v toč ormoški Slovenec mizar, mojster g. Sagadin in zahteval slovensko svojo pivo, je bila ravno ta korajža korajža, ki se je v lastni osebi potrudila, g. ostu — Slovincu čim le mogoče hitro postreči. G. Sagadin, ki je prihajal menda iz Slov. Gradca, je imel vrhu vsega še sokolski znak in če se ne motimo, tudi trobojni tračji. Pa ne, da bi bilo vse to uplivalo tako moreče na razgreto natakarijevo nemško kri? Svetujemo temu možcu, da je za bodoče nekoliko previdnejši v svojih izrazih, g. Trösterju pa priporočamo, da obesi svojim natakarijem — nagobčnik, če ne — bi mu to znalo škodovati...

Krmlje. (Smrten padeč.) Pred par dnevi je delal mizarški mojster Jože Golob pri nekemu trgovcu. Pri popravljanju strehe mu je ušla iz roke neka deska. Da bi jo zopet dobil v roko, se je nagnal nekoliko v stran, pri čemer pa je zgubil ravnotežje, ter padel raz lestev. Nezvestnega so ga nato prepeljali v bolnico v Hrastniku, koder je še istega dne, ne da bi se bil zopet zavedel, vsled notranjih poškodb, umrl.

Luče. (Iz masčevanja.) Pred nekaj dnevi je odslavlil lesotrlec J. Radl svojega viničarja Blaža Vezjaka. Zakaj je to storil, še ni povsem jasno in se bo to pokazalo še le pred sodiščem. Nenadna odpoved je Vezjaka ne le silno presenetila, marveč tudi razjarila. V petek je sedel Radl pred odprtim oknom pri pisalni mizi. Ko ga je Vezjak zapazil, je skočil po svojo lovsko puško in jo sprožil na Radla, pri čemur ga je tudi res zadel v desno prsno stran. Ker je bil strel, ozir. nabol, slab, je rana sicer boleča, a popolnoma nenevarna. Govore pa tudi, da je Radl nemur, dočim Vezjak Slovenec. Gospodar se je radi tega baje proti viničarju, prav oholo in prostaško obnašal. Tudi odpoved je imela baje za vzrok narodni šovinizem nestrpnega gospodarja.

Pristava. (Samomor 75letnega starčaka.) V četrtek se je na svojih naramnicah obesil 75letni prenužnik Martin Ratajc. Pravijo, da se s sinom nista razumela, kar je sin prevzel posestvo. Ratajc sicer ni trpel nikakega pomanjkanja, kakor tudi posestvo ne nazaduje. Starčku se je pričelo očividno nekoliko mešati in to ga je najbrže napotilo do tega koraka.

Izlet k Sv. Arehu na Pohorju. Ki ga je priredila podružnica S. P. D. v Rušah, je vseskozi povoljno, da celo prav dobro uspel. Udeležba iz Maribora, kot od vseh ostalih strani je bila prav povoljna. Tudi preje deževno vreme, je ravno kot v naša za nedeljo dne 13. t. m., prenehalo. Kmalu se je razvilo po raznih potih na slovenskega očaka kaj živahno plezanje in v krasno jutro je zadonel marsikak vrisk iz polnih, veselo razširjenih prsi! Sv. Arh sam, pa je videl kaj veselo in živahno množico. Ne zabimo pa tudi vraga prijatelja podružnice g. dr. An. Medveda, ki je na sv. mši pripomogel do marsikatero vesele urice. Vsem izletnikom bo ta izlet v trajnem spominu!

Dnevni pregled.

Veliki boben. Ako pogledate včerajšnjega »Slovenca« vidite cele kolone same reklame za katoliški shod, vmes pa »zaupnice« in častno članstvo dr. Šusteršiča v raznih občinah. Klerikalci hite sedaj z vsemi silami, kajti mudi se jim zelo. Na zadnje članke gđne. Theimerjeve ne utegnejo več odgovarjati — zato je treba bobnati, da se njen glas presliši. To je metoda, ki se le pri nas posreči.

Iskanle veleizdajalcev. Vsa izliv narodnega čuvstva se že smatra za veleizdajo. Odkar se je absolviral zagrebški veleizdajniški proces — se ponavljajo procesi na vseh koncih in krajih, brez posebnega rezultata seveda. Balkanski dogodki zadnje jeseni so navdušili marsikaterega Jugoslavana, ki se je pa moral zagovarjati za to navdušenje pred sodnijo. Tudi Jugoslovonom iz Dalmacije ni bilo prizanešeno. Včeraj popoldne se je začela pred deželnim sodiščem v Celovcu obravnava proti notariu markilu Bona in

Vsako jutro že ob 6. uri sveže kuhana kava.

Kje le »Narodni dom«? Pr
par dnevi je došel v Trst neki št
jerski Slovenec in me vprašal: »K
pa je »Narodni dom«? — Tam n
levi, kjer stoji ona velika stavb
sem odgovoril. — »Kje, kje? — s
to vendar ni mogoče; nikjer ni n
pisano »Narodni dom«. To mora b
internacionalen dom. Bil sem že b
zu tega poslopja, v katerem le
levi kavarna, na desni pa restavr
cija. Toda tako na vratih kavnar
kakor tudi na vratih resatvracije
napisi v treh jezikih: v slovenskem
nemškem in italijanskem. To naj
bil potemtakem »Narodni dom«?
»Prijetelj,« sem mu pojasnil — »tu
Trstu so razmere zelo čudne; v
razmer v drugih slovenskih dežel
se močno razlikujejo. »Edinost«
izhaja tudi v tem poslopiju, torej
»Narodnem domu«, zna namreč d
kazovati, da so trojezični napisi
trž »Nar. domu — tako od zun

kakor od znotraj — nujno potrebni. Pravi, da se Slovenci še ne smemo postaviti v pogledu napisov na strogo radikalno stališče, da bi nam to mnogo škodovalo. Če imamo napise tudi v italijanskem in nemškem jeziku, nas podpirajo ne samo Slovenci, marveč tudi Italijani in Nemci. Na tem stališču stoji »Edinost«; njen program je to. No, in slovenski trgovci, obrtniki, gostilničarji itd. pa posnemajo »Edinost« in »Narodni dom«. Pravijo, da bodo uvedli reformo pri napisih šele tedaj, ko bo to storil »Narodni dom« tržaških Slovencev. Cela stvar je zelo čudna. Slovenci imajo italijanske in nemške napise vkljub temu, da niso podpirani od omenjenih narodnih nasprotnikov, dočim Italijani in Nemci, ki so odvisni od Slovencev, nimajo slovenskih napisov. Žalostno je to. Sicer pa vam morajo biti vse stvari že znane iz »Edinosti« — pardon, šele sedaj sem se spomnil, da je na »Stajerskem sploh ne poznate.« — Vse to, kar slišim, se mi zdi tako čudno, ali sanjam, ali kaj? Doma sem veliko slišal o napredku tržaških Slovencev. In z velikim veseljem sem se pripeljal v Trst, da si ogledam to največje slovensko mesto. A takoj, ko sem dospel, se mi je začelo krčiti srce: gledal sem in gledal ter, napenjal oči na vse mogoče načine; toda vse zaman; niti enega slovenskega napisa nisem zagledal. Najbridejše pa je zame to, da niti na »Narodnem domu« ni samo slovenskih napisov. To mora človeku razjedati srce. — »Predragi prijatelj« — sem mu končno odgovoril — »idite se pritožiti v »Narodni dom«; tam boste že dobili kakage izmed gospodov. Vse jim povejte, kar čutite — morda bodo Vaše odkritosrčne misli vendar uvaževali, dasi nimam za to dosti upanja! toda na svetu je vse mogoče.« — »Hvala za nasvet!« — »Prosim, prosim.« — »Živio!« — »Živio! Na zdar!« — »Pa pozdravite gospode!« — »Bom že, bom že.«

Italija ima tudi Red'a.

Nekaj tednov že se godijo v militarističnih državah čudovite reči. Razkrivanja so na dnevnem redu. V Avstriji že par mesecev nadlegujejo žurnaliste razne špijonaške afere iz oficirskih in inženirskih krogov. Toliko se piše, da tujci morda že mislijo, da je to avstrijska posebnost. Ugled avstrijskih državljani je bil nekako v nevarnosti. Naenkrat se je pa prišlo špijonu na sled tudi v Italiji. In tako imamo novo senzacijo, ki bi utegnila bravca zanimati.

Plemenitaška rodbina.

Rodbina Marozza della Rocca je stara plemenitaška rodbina. Izvira iz Piemonta in je zelo obilna. Dala je svoji domovini vojakov, državnikov in visokih uradnikov, naposled pa še izdajalca. Robert Friderik Marozza della Rocca — tako je ime osumljenca, je bil visok funkcionar v italijanskem vojnem ministrstvu. Najbrže mu pa njegova služba ni dovolj nesla, da bi mogel zadostiti svojim potrebam, ki niso bile ravno majhne. Kajti plemenitaši znajo živeti. To so tiči! Pred dvema leti se je Robert Friderik Marozza della Rocca nastanil v svojem gradu Cervia, blizu Ravene.

Nenapovedan obisk.

Dne 18. t. m. je dospel iz Ravene na gradič Cervia policijski komisar vitez Miniagio v spremstvu enega odposlanca in z več policaji. Takoj je šel v vilo, kjer stanuje Ma-

ruzzo della Rocca. Sprejela ga je gospa, ki je policijskega komisarja sprejela v sobo, kjer je njen mož ležal.

Komisar ni delal posebnih komedij, pozval je Marozza, naj se takoj obleče. Med tem časom so pa preiskali vilo policaji in zaplenili razne spise in dokumente.

Kaj je storil Conte Marozzo?

Conte Marozzo je obtožen, da je Avstriji prodajal vojaške tajnosti in plane. — Torej je delal ravno isto, kakor Payerle, ki je nasprotno prodajal Italiji plane utrd.

Kako so prišli na sled?

Že dalj časa so oblasti pazile na Conteja Marozza. Kakor hitro se jim je posrečilo zapleniti paket izredne važnosti — so aretirali špijona.

Najnovejši Redl je zelo inteligenten; govori francosko, angleško, nemško in špansko. L. 1910. se je hotel ubiti. Ustrelil je na sebe iz revolverja, ker se mu avanzma ni posrečil.

Ženska ga je zvalila.

Pred časom se je nastanila v Rimu neka Avstrijanka, ki je znala s svojimi skritimi čari prikleniti conteja Marozza tako trdno na sebe, da je izvalila iz njega vojaške skrivnosti in, kakor hitro se je plemenitaš nahajal na poševni plošči, je šlo hitro navzdol, posebno ker je rabil denarja, s katerim pa menda krogi, katerim je plane prodajal, ni so bili ravno skopi. Conte je ljubil luksuz — ječa ga luksusa odvadi.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Pred mirovnim pogajanjem.

V Nišu se torej pričnejo pogajanja o premirju med vojskujočimi. Mirovna pogajanja se naj bi pa — kakor zahteva Rumunija — vršila v Rumuniji. Kljub temu — da so Bolgari že odposlali mirovne delegate, vendar še vedno nadaljuje s svojimi napadli. Najbojevidnejši od vseh so pa Turki. Toda stališče ostalih Balkancev napram turškemu poskusu je takšno, da bodo morda Turki še obžalovali, da so zlezli iz groba.

VESTI GLEDE DRINOPOLJA SI NASPROTUJEJO.

Dunaj, 22. julija. Iz Sofije prihajajoče vesti, ki se tičejo Drinopolja, si nasprotujejo. Tako poroča Reuter: da je telegrafična zveza med Sofijo in Drinopoljem zopet postavljena, in da so vesti o zavzetju Drinopolja neresnične. Vesti so — tako se govori — nastale vsled tega, ker se pred mestom nahajajo pod poveljstvom Enver bega 3 turški kavalerijski eskadroni.

Daljša poročila iz Sofije pravijo, da je poveljnik turških čet pozval Bolgare, da mesto predado.

Danes depoldne je bila bolgarska vlada obveščena, da je bolgarska posadka zapustila Drinopolje brez odpora. Turški vietniki so bili že preje prepeljeni v Bolgarijo.

BOLGAROM NI ZAUPATI!

Belgrad, 22. julija. Uradno se poroča: Kljub temu, da je Bolgarska odposlala parlamentarne v Niš, vendar še ni ustavila svojih operacij. Včeraj in danes so se vršili boji na celi črti. Povsod so bili Bolgari na-

padalci. Bili so na celi fronti odbiti. Srbske čete so zasedle Malo Krkoniho.

POVELJE SRBSKI ARMADI.

Belgrad, 22. julija. Kakor se poroča, se je srbskemu armadnemu poveljništvu zapovedalo ustaviti vojne operacije.

KO SE SKLENE PREMIRJE.

Belgrad, 22. julija. Poroča se, da se prične takoj po podpisu premirja z demobilizacijo.

MIROVNI DELEGATI.

Belgrad, 22. julija. Kot mirovna delegata sta odposlana v Niš od srbske strani Mišić in Pavlovič.

Atene, 22. julija. Grški mirovni delegat Tanos je odpotoval v Niš.

TURŠKA ARMADA KORAKA PROTI DRINOPOLJU.

Carigrad, 22. julija. Turška armada se vsa pomika proti Drinopolju.

BOJ MED TURKI IN BOLGARI.

Carigrad, 22. julija. Včeraj se je unel boj med Turki in Bolgari pri Kufajtu. Boj se je končal s porazom Bolgarov, od katerih je bilo 600 ujetih. Bolgarske čete v Drinopoljskem vilajetu štejejo 25.000 mož.

TURČIJA SKLENILA NAPOVEDATI VOJNO.

Carigrad, 22. julija. Danes se je vršila seja ministrskega sveta. Kakor se poroča, se je sklenilo oficijelno napovedati Bolgariji vojno. Turška armada ni dobila samo povelja zašesti Tracijo in Drinopolje, temveč tudi udreti kakor hitro mogoče tudi v bolgarsko kraljevino. Velešile bodo poskusile Turčijo prisiliti k pameti.

STALIŠČE SEDANJH ZAVEZNIKOV PROTI TURČIJI.

Dunaj, 22. julija. Belgrajski dopisnik dunajske »Zeit« izve iz avstrijanskega vira, da zavzemajo kabineti v Belgradu, Atenah, Cetinju in v Bukarešti napram turškemu namenu: osvojiti Tracijo in Drinopolje, sledeče stališče:

Od Zaveznikov osvojeno turško ozemlje je pridobitev Balkanske zveze in ta bo osvojeno ozemlje branila do zadnje kaplje krvi. Prepričani so, da nastal med Zavezniki, bo poravnani le med Zavezniki samimi. Napad Turkov na katerokoli ozemlje pa bodo Zavezniki kljub notranjemu prepričanju smatrali kot napad na Zvezo in bodo tudi temu primerno delali.

ZOPET AVDIJENCA.

Dunaj, 22. julija. Grot Berchtold se bo tekem tega tedna zopet podal v Iši, kjer bo v nedeljo sprejel od cesarja v avdienci, da mu poroča o zunanjem položaju.

Odgovorni urednik Radivoj Korenč. Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pismenim vprašanjem je priložiti znamko 20 vinarjev. — Pri malih oglašitvah ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; zunanji inserenti v znakah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Cenjenim obiskovalcem Trsta se priporoča prenočišče v hotelu H. Kosič, ulica Carradori št. 15. Cene nizke. — Skupno več dijakov, najnižja cena.

Dobro ohranjeno damsko in moško kolo se proda, Karlovska cesta 30., I. nad. 667-2

Dirkalno kolo, dobro ohranjeno, se proda. Naslov v »Prvi anončni pisarni«. 666-3

Kavarna
odprta celo
noč.
„LEON“
Gostilna
Florijanska ulica št. 6.

Teodor Kunc
Prešernova ulica št. 5, I. nadstropje.
Damski modni salon
za angleška in francoska
.. dela se priporoča. ..

Hôtel „Lloyd“
z restavracijo in najlep-
šim vrtom
priporoča p. n. slav. občinstvu
Karol Tavzes
hotelir
Sv. Petra cesta št. 7.
Gospice, ki imajo veselje učiti
se kuhati, se vedno sprejemajo.

FRAN KRAIGHER
krojaški mojster
Gosposka ulica št. 5
se priporoča slavnemu občinstvu za naročila vsakovrstnih oblek po meri. — Inozemskega in domačega blaga večno na izbero. — Sprejema tudi izdelovanje oblek in popravila. — Cene zmerno. — Izdeluje vsakovrstne svetovno znane gumbe iz svile in blaga, trpežne tudi za eksport po morju. 229

„Zdravnik želodca“
je edina posebnost želodčnega likerja iz zdravilnih rastlin, kateri izborna upliva proti slabosti v želodcu ter ga radi tega v nobeni družini ne bi smelo manjkati.

Ne glede na vrednost blaga
dajem panama slamnike, ki so preje stali 12—14 K za 6 K
spalne obleke " " " 13—16 " " 7 "
bele obleke zadnje nov. " " " 40—50 " " 14 "
prašne plašče " " " 18—20 " " 10 "
Dalje velika zaloga pralnih oblek za gospode in otroke po najnižjih cenah.
Angleško skladišče oblek
O. Bernatović, Ljubljana, Mestni trg št. 5.

Pohištvo.

Skoraj nova moderna spalna soba, drugo pohištvo in kuhinja z vso posodo se radi odpotovanja proda. Naslov v »Prvi anončni pisarni«.

Simon Praprotnik
Jenkova ulica 7.
priporoča slavn. občinstvu svojo veliko zalogo ledenikov, vrtnih mlz, stolov in splich vsa v mizararsko obrt snadajoča dala
Delo solidno, zmerne cene, postrežba točna.
Ceniki se pošiljajo franco in zastoj.

Gramofonske plošče
Plošče preje K 4—, sedaj samo K 1-95. Velikanska zaloga gramofonov! Zahtevajte cenike.
K 1-95 K
25 cm velike, dvostranske, priznane najboljših znamk prodajam radi velike zaloge pod last. ceno
Fr. P. Zaječ, Ljubljana, Stari trg št. 9.

Učiteljska tiskarna

: Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 6 :

se priporoča slavnemu občinstvu za izvršitev vsakovrstnih tiskovin. Vsled najmodernejših uredbe izvršuje naročila najokusnejše in v najkrajšem času. — V zalogi in razprodaji ima najnovejših izborne mladinske spise, kakor tudi vse šolske, županijske in druge tiskovine.

Litografija. Cene najnižje! Notni stavek.